

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Mgr. T. T.,** zastoupený Mgr. Dagmar Fejfarovou, advokátkou se sídlem Husova 820, Jičín, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky, Věznice Valdice,** se sídlem náměstí Míru 55, Valdice, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 7. 2016, kterým byla zamítnuta stížnost žalobce proti rozhodnutí ze dne 29. 7. 2016, č. j. VS-117152-3/ČJ-2016-802232-KŘ, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 7. 2017, č. j. 30 A 82/2016 – 49,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 7. 2017, č. j. 30 A 82/2016 – 49, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí žalované ze dne 29. 7. 2016, kterým byla zamítnuta stížnost žalobce proti rozhodnutí ze dne 29. 7. 2016, č. j. VS-117152-3/ČJ-2016-802232-KŘ, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

III. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti a žalobě **nepřiznává.**

IV. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Dagmar Fejfarové, advokátce se sídlem Husova 820, Jičín, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 6.800 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce t. č. ve výkonu trestu ve věznici Valdice se měl dne 21. 7. 2016 dopustit kázeňského přestupku neuposlechnutí příkazu zaměstnance Vězeňské služby České republiky (dále jen „zaměstnanec žalované“ nebo „vychovatel“), když odmítl nastoupit výkon dříve uloženého kázeňského trestu. V záhlaví označeným rozhodnutím žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“), byla zamítnuta stížnost žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 7. 2016, č. j. VS-117152-3/ČJ-2016-802232-KŘ (dále jen „rozhodnutí o uložení kázeňského trestu“), jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání kázeňského přestupku dle § 46 odst. 3 písm. f) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVTOS“), za který byl žalobce umístěn do uzavřeného oddělení na 7 dnů, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení.

[2] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl. V odůvodnění se krajský soud předně zabýval námitkou žalobce, který tvrdil, že pro odmítnutí splnění příkazu zaměstnanců žalované měl závažný důvod. Dozvěděl se, že po dobu plnění kázeňského trestu bude ubytován na jedné cele spolu s odsouzenými S. a H., s nimiž má konflikt (opakovaně byl verbálně napaden a bylo mu veřejně vyhrožováno). Žalobce oznámil tuto skutečnost vychovateli, aby nedošlo k ohrožení jeho zdraví a aby se vyhnul rvačce. Požádal tedy o možnost být ubytován zvlášť, to mu však nebylo umožněno. K tomu krajský soud uvedl, že se žalobce svým chováním jednoznačně provinil proti povinnosti odsouzeného plnit příkazy zaměstnanců žalované zakotvené v § 28 odst. 1 ZVTOS. Ztotožnil se proto se závěry žalované, že žalobcova vina byla dostatečně prokázána.

[3] Žalobce zdůraznil, že vykonává trest na oddělení se zesíleným stavebně technickým zabezpečením (dále jen „OZSTZ“), které je určené pro výkon trestu velmi nebezpečných odsouzených (§ 72a ZVTOS). S odsouzenými S. a H. není zařazen do stejné skupiny, tedy i účast na společných vycházkách či aktivitách s těmito odsouzenými má zakázanou, o čemž zaměstnanci žalované věděli. Podle žalobce byl příkaz zaměstnanců žalované v rozporu s ustanovením vnitřního řádu Věznice Valdice a požadavkem bezpečnosti na oddělení OZSTZ. Splněním příkazu by zcela jistě došlo k ohrožení bezpečnosti odsouzených a újmě na zdraví. K těmto námitkám se krajský soud v napadeném rozsudku nevyjádřil, jelikož je nepovažoval za zásadní vzhledem k jasně prokázané vině žalobce.

[4] Krajský soud v rozsudku poukázal na specifičnost rozhodnutí o kázeňských trestech dle ZVTOS a odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1785/08, podle něhož na rozhodnutí o kázeňských trestech nelze klást nároky srovnatelné s rozhodnutími správních orgánů nebo soudů, neboť v kázeňském řízení vystupuje významněji požadavek na flexibilitu rozhodování a snaha udržovat pořádek a bezpečnost ve věznicích v reálném čase.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal v zákonné lhůtě proti napadenému rozsudku kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb.,

soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy namítá nesprávné právní posouzení krajským soudem, vady správního řízení a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[6] Stěžovatel namítá, že neodmítl splnit příkaz zaměstnanců žalované, pouze sdělil, že odmítá být ubytován na jedné cele s odsouzenými S. a H., protože s nimi má konflikt a obává se o své zdraví i bezpečí. Takové jednání nenaplňuje znaky kázeňského přestupku. Dřívější kázeňský trest byl stěžovateli uložen za rvačku s odsouzeným K., který je zařazen do stejné skupiny jako odsouzení S. a H. Zaměstnanec žalované proto měl a mohl mít povědomí o existujících vztahových problémech mezi těmito odsouzenými zařazenými do různých skupin.

[7] Stěžovatel také nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že mu zaměstnanec žalované oznámil nastoupení k výkonu kázeňského trestu bez toho, aby mu sdělil, s kým bude obývat kázeňskou celu. Toto tvrzení nemá oporu ve správním spise ani v protokolu o provedeném dokazování. Současně má však klíčový význam ve vztahu k naplnění subjektivní stránky kázeňského přestupku. Krajský soud také zcela povrchně uzavřel, že odmítnutím splnění příkazu zaměstnance žalované stěžovatel porušil povinnost nastoupit k výkonu dříve uloženého kázeňského trestu, aniž se zabýval tím, zda v tomto případě došlo k naplnění subjektivní stránky přestupku. Žalovaná dále porušila povinnost dotázat se předem stěžovatele, zda souhlasí s umístěním do jedné cely s výše uvedenými odsouzenými, což vyplývá z mezinárodní legislativy týkající se ubytování odsouzených ve společné cele. Také musí být individuálně posouzeno, zda je vhodné a bezpečné konkrétní vězně ubytovat do jedné cely.

[8] Dotčení zaměstnanci žalované jednali v rozporu s § 35 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších (dále jen „ŘVTOS“). Zmíněné ustanovení upravuje postup při ochraně odsouzených při neoprávněném násilí a výslovně stanoví, že pokud dozorce takové jednání vůči odsouzenému zjistí, nebo mu takové jednání oznámí odsouzený, je povinen neprodleně učinit opatření k zamezení takového jednání, a zároveň tuto skutečnost ohlásit řediteli věznice. Za situace, kdy byly obě kázeňské cely obsazeny odsouzenými, s nimiž měl stěžovatel konflikt, mělo dojít k odložení výkonu jeho kázeňského trestu na později, tak aby mohl být dříve uložený trest vykonat v souladu se zákonnými požadavky na svou ochranu. Příkaz zaměstnance žalované byl v rozporu se zákonem, tudíž jeho nesplnění nemůže být považováno za kázeňský přestupek ve smyslu § 46 odst. 1 ZVTOS.

[9] Specifičnost a flexibilita rozhodnutí o kázeňském přestupku tak, jak ji zdůraznil v odůvodnění rozsudku krajský soud, nesmí být na újmu řádně zjištěnému skutkovému stavu. Zde však došlo k tomu, že správní orgány při rozhodování nevzaly v potaz okolnosti, které bránily stěžovateli ve splnění příkazu. Krajský soud rozhodl na základě skutkového stavu, který nebyl náležitě zjištěn, a pochybnosti o jeho úplnosti nebyly odstraněny ani provedeným dokazováním. Stěžovatel je přesvědčen, že řádně splnil svou oznamovací povinnost, která mu plyne z § 35 ŘVTOS.

[10] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti v plném rozsahu ztotožňuje se závěry učiněnými krajským soudem.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem.

[12] Nejvyšší správní soud se zprvu zabýval nepřezkoumatelností napadeného rozsudku a napadeného rozhodnutí. Z rozhodnutí soudu musí být zřejmé, jakými úvahami se řídil, o které konkrétní okolnosti rozhodnutí opřel, a k jakým závěrům na základě těchto úvah dospěl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, dostupný tak jako ostatní zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz). Za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je pak nutno pokládat takové rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44). Rovněž z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být ovšem vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS).

[13] Nejvyšší správní soud shledal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Stěžovatel totiž již v písemném vyjádření před vydáním rozhodnutí o uložení kázeňského trestu a ve stížnosti proti tomuto rozhodnutí uvedl, že odmítá nastoupit výkon kázeňského trestu, neboť se cítí ohrožen ze strany odsouzených, s nimiž má být ubytován, a chce se vyhnout rvačce. Žalovaná v napadeném rozhodnutí pouze konstatovala, že stěžovatel neuvedl ve stížnosti žádné konkrétní důvody, v čem spočívá jeho konflikt s odsouzenými S. a H. Uzavřela, že není pochyb o tom, že jednání stěžovatele naplnilo skutkovou podstatu kázeňského přestupku dle § 28 odst. 1 ZVTOS a zavinění mu bylo jednoznačně prokázáno. Tvrzením stěžovatele, že příkaz nesplnil z důvodu obavy o své zdraví a bezpečnost, se žalovaná vůbec nezabývala, ačkoli šlo o stěžejní námitku a bylo její povinností zajišťovat bezpečnost odsouzených (jak bude rozebráno níže).

[14] Krajský soud se v napadeném rozsudku s námitkou obavy stěžovatele o jeho bezpečnost a zdraví vypořádal v jednom krátkém odstavci a pouze konstatoval, že stěžovatel tvrzení uvedl až v době, kdy měl nastoupit k výkonu dříve uloženého kázeňského trestu, a z tohoto důvodu se z jeho strany jednalo o pouhou výmluvu, aby

nemusel nastoupit trest v uzavřeném oddělení. Krajský soud neuvěřil, že by obava z fyzického napadení byla reálná, neboť ve spise se nenachází žádné dřívější oznámení o vyhrožování újmou na zdraví ze strany odsouzených H. či S. (§ 35 ŘVTOS). Krajský soud se vůbec nezabýval tím, zda žalovaná ve svých rozhodnutích na takovou námitku adekvátně reagovala. Protože krajský soud pominul, že v napadeném rozhodnutí schází řádné posouzení reálnosti obav stěžovatele z násilí od odsouzených, o nichž předpokládal, že s nimi měl být společně ubytován, nemůže jeho právní posouzení obstát [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[15] Dle § 28 odst. 1 ZVTOS je odsouzený „*ve výkonu trestu povinen dodržovat stanovený pořádek a kázeň, plnit pokyny a příkazy zaměstnanců Vězeňské služby, pracovat, pokud je mu přidělena práce a není uznán dočasně práce neschopným nebo není po dobu výkonu trestu uznán zdravotně nezpůsobilým k výkonu práce, plnit úkoly vyplývající z programu zacházení, šetrně zacházet se svěřenými věcmi, nepoškozovat cizí majetek, dodržovat zásady slušného jednání s osobami, s nimiž přichází do styku, a i jinak zachovávat ustanovení vnitřního řádu věznice. Dále je povinen dodržovat opatření a pokyny podle zvláštních právních předpisů k zajišťování bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a požární ochrany.*“

[16] Povinnost chránit bezpečí odsouzených osob ve výkonu trestu odnětí svobody je zakotvena v ústavním pořádku České republiky. U osob umístěných ve věznicích dochází k omezení jejich základních práv, čímž stát současně přebírá odpovědnost za jejich bezpečí. Tento princip vyplývá z článků 3 a 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a zprostředkovaně pak i z výkladu článku 8 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), jež se týká osobní svobody. Ústavní soud v nálezu ze dne 29. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 32/08 (dostupný tak jako ostatní zde uvedená rozhodnutí Ústavního soudu na www.nalus.cz) dovodil, že „*vězeňské kázeňské tresty, zostřující výkon trestu odnětí svobody umístěním do "vězení ve vězení" [samovazba a uzavřené oddělení - § 46 odst. 3 písm. f), g) a h), § 49 zákona č. 169/1999 Sb.], představují i v rámci výkonu trestu odnětí svobody "další omezení postavení" a "výrazný zásah do základních práv a svobod odsouzeného*".“(Komentář k čl. 8 odst. 1 a 2 Wagnerová, E.; Šimíček, V.; Langášek, T.; Pospíšil, I. a kol., *Listina základních práv a svobod. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s. 2012. In: ASPI [právní informační systém]). Ústavně zakotvená práva se odráží i v podzákonné úpravě, neboť dle § 35 odst. 1 ŘVTOS „[z]*jistí-li zaměstnanec Vězeňské služby, že je ohroženo právo odsouzeného na jeho ochranu před neoprávněným násilím, jakýmikoliv projevy ponižování lidské důstojnosti a urážkami nebo výhružkami nebo oznámí-li mu odsouzený takové jednání, je povinen učinit neprodleně opatření nezbytná k zamezení takového jednání a současně oznámit tuto skutečnost řediteli věznice*“. S umístěním na uzavřené oddělení (v případě kázeňského přestupku) je spojeno ještě výraznější omezení práv vězněné osoby, a proto je na místě požadovat po věznici, aby zajistila dostatečnou ochranu jeho bezpečnosti při výkonu takového trestu.

[17] Pro účely právního posouzení možnosti odmítnutí splnění příkazů vychovatele ve věznici lze nalézt inspiraci u právní úpravy neuposlechnutí rozkazu v případě služby v armádě. Jelikož je fungování armády striktně založeno na posloupnosti velení, tedy na principu nadřízenosti velitelů a podřízenosti vojáků s nižší hodností, je dodržování rozkazů stěžejním prvkem. Důraz kladený na tento princip ztělesňuje například skutková podstata trestného činu neuposlechnutí rozkazu dle § 375 zákona č. 40/2009 Sb., trestní

zákoník, ve znění pozdějších předpisů, i úprava kázeňských deliktů. Přestože je dodržování rozkazů pro výkon funkcí armády stěžejní, dospěla judikatura Evropského soudu pro lidská práva k závěru, že v některých případech může uposlechnutí rozkazu způsobit porušení práv zakotvených Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (viz např. rozsudek ze dne 29. května 1997, č. 19233/91; 19234/91, *ve věci Tsirlis a Kouloumpas proti Řecku*, týkající se nezákonného uvěznění za odmítání vojenské služby z náboženských důvodů, nebo rozsudek ze dne 24. dubna 2006, č. 39437/98, *ve věci Ülke proti Turecku*, zabývající se zákazem mučení dle čl. 3 Úmluvy). Je-li připuštěna určitá ochrana vojáka před neuposlechnutím rozkazu (nutno zdůraznit, že je vždy závislá na konkrétních okolnostech a mělo by se jednat o výjimečné případy), tím spíše musí právní řád a činnost správních orgánů umožňovat ochranu vězňů při neuposlechnutí příkazu vychovatele, pokud zakládá rozpor se základními právy a svobodami, byť je třeba vždy pečlivě uvážit a zhodnotit, zda se jedná o důvodnou obavu, nebo pouhou snahu účelově se vyhnout plnění příkazu.

[18] Nejvyšší správní soud na základě uvedeného konstatuje, že žalovaná měla obavy stěžovatele o zdraví a bezpečnost prověřit, což jí ukládá nejenom ustanovení § 35 ŘVTOS, ale tato povinnost plyne i z Listiny a Úmluvy. Přestože stěžovatel obavu sdělil až ve chvíli, kdy měl nastoupit výkon dříve uloženého kázeňského trestu, a jeho tvrzení se tak mohlo jevit jako účelové, měli se zaměstnanci žalované oprávněností těchto obav zabývat, zjistit od stěžovatele podrobnosti, popřípadě s touto skutečností konfrontovat odsouzené, s nimiž měl být umístěn do cely. Pro objasnění situace taktéž bylo vhodné seznámit se podrobně s dokumentací zainteresovaných odsouzených za účelem posouzení jejich vzájemných vztahů. Nejvyšší správní soud dodává, že je samozřejmě možné, že zaměstnanci žalované nakonec mohou dojít k závěru, že mezi odsouzenými konflikt nebyl nebo nedosahoval takové míry, aby bránil jejich společnému umístění do jedné cely. Tento zjišťovací proces jako prostředek ochrany odsouzeného však musí prokazatelně proběhnout před vydáním rozhodnutí o stížnosti, zvláště pak pokud odsouzený poukazuje na možné ohrožení jeho bezpečí. Zájem na bezodkladném výkonu trestu za kázeňský delikt musí ustoupit v situaci, kdy se obavy odsouzeného o život nebo zdraví jeví opodstatněné. S ohledem na to, že se délka trestu za taková provinění pohybuje v řádu dnů, nemělo by obecně nic bránit tomu, aby byl jeho výkon posunut na dobu, kdy nebude třeba sdílet celu s osobou, s níž hrozí násilný konflikt.

[19] Nad rámec tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud doplňuje, že si je vědom specifičnosti rozhodnutí ve věcech kázeňských přestupků odsouzených v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/08, s důrazem na potřebnou flexibilitu rozhodování. Potřeba flexibility však nikdy nemůže ospravedlnit nevypořádání námitek odsouzeného, zvláště pak, jestliže se jedná o jeho bezpečnost a zdraví. Tato námitka může být jistě použita i zcela účelově, správní orgán je však i v takovém případě povinen ji prošetřit a potvrdit či vyvrátit její opodstatněnost.

[20] Nejvyšší správní soud shrnuje, že napadený rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení, pokud přehlíží, že napadené rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, což představuje důvody pro jejich zrušení dle § 110 odst. 2 s. ř. s. Namítaná pochybení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. neshledal. Jelikož jako první musí akceptovatelnost důvodů pro odmítnutí nastoupení výkonu kázeňského trestu

posoudit žalovaná, nemůže Nejvyšší správní soud v této procesní situaci věcně vypořádat námitky stěžovatele uplatněné v kasační stížnosti (tedy zda se dopustil porušení § 28 odst. 1 ZVTOS tím, že odmítl splnit příkaz zaměstnance žalované).

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[21] Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že je kasační stížnost důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. napadený rozsudek i napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[22] Protože Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodl o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[23] Žalovaná ve věci úspěch neměla, náhrada nákladů řízení jí proto nenáleží. Stěžovatel sice měl ve věci plný úspěch, žádné náklady mu však v průběhu řízení o žalobě ani o kasační stížnosti nevznikly, proto mu jejich náhrada nemohla být přiznána.

[24] Podle § 35 odst. 9 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupkyni stěžovatele, která mu byla soudem ustanovena k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovená zástupkyně stěžovatele advokátka Mgr. Dagmar Fejfarová provedla v řízení před Nejvyšším správním soudem dva úkony právní služby, a to první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Druhým úkonem bylo doplnění důvodů kasační stížnosti dle § 11 odst. 1 písm. k) advokátního tarifu. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu, která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Ustanovená zástupkyně není plátcem DPH. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů tak činí 6.800 Kč a bude ustanovené zástupkyni stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2018

JUDr. Miluše Došková

předsedkyně senátu